אם הקפיד עליו אין. והא דקתני אם יכול לצאת טמא כשהקפיד: באורחא. שאפילו אמש לא טעם כלום: מבערב קתני. אבל אמש אכל כשאר ב"א: לאפוקי דקדים. קודם היום לאחר שיעור משנתו ואכיל דלא הוי רוק תפל לפי שהשינה ממררת את הרוק ומחזקתו והאוכל ממתקו ומעביר את כחו: הכא. דקתני ניעור כל הלילה הרי זה רוק תפל לא דניעור ממש אלא מתנמנם דודאי שינה של לילה בעינן ושינת היום אע"ג דישן לאו תפל הוא הואיל וטעם כלום שהטועם שחרית נהנה כל היום כולו: הכיים ושנה פרקו. הדבור מעביר כח הרוק: של שלש שעות. שהוא עשוי לדבר בשלש שעות: לימא. מתני' דבעי לעיסה כדי שיהא רוק מעורב בגריסין מסייע ליה לריש לקיש: עובר. קודם. שהמלח מעביר כח הגריסין: ויעבור את הכוסי. קדם לפניו: שהחמילו. שהסריחו: הני מי רגליס דילד או דזקן. של זקן מעלו טפי: מכוסין. מעלו טפי: בימות החמה. מעלו טפי: בעי רבי ירמיה האי שלש פעמים דקתני אמטויי ואתויי חד. הולכה והובאה חשיב חד או דלמא אמטויי חשיב חד ואתויי חד דהוו להו תרי: שייס לראשונים. נתר וצורית וקמוניא ואשלג לרוק תפל ומי גריסין ומי רגלים: הני חדא שייס עלו לו. לאתם שהעביר בשייה עלו לו: לאשונים לא עלו לו. וכי הדר מעביר נתר וצורית וקמוניא ואשלג זימנא אחריתי בתר רוק וגריסין ומי רגלים נמצא עובדין עליו כסדרן: ותניא אידך כו'. וקשיין אהדדי: אמר אביי הא והא שניה להו שייס. שהעביר (א) שייס שהיה לו להעביר ראשון עלו לו וראשונים שהעביר ראשון לא עלו לו דהכי שפיר דכי הדר מצרכינן לעבורינהו בתר שייס הוי ליה כסדרן: ומאי לאשונים. דקתני באידך ברייתא עלו לו: לאשונים לכסדרן. שהיה לו להעביר תחלה שהוא העביר לבסוף דהוו להו הכי לאשונים לכסדרן שייס להעברתן: מתני' מפהקת. (ו) איסטרילי"ר בלע"ז: פי ברסה. נגד טבורה: שפוני מעיה. בית הרחם: ושופעת. בגמרא פריך מאי קאמר: למרמורות. פרילו"ש: אוחזין אוסה. בכך למודה להיות בכל עת שהיא רואה: דיה שעשה. בכל ראיות שתראה ע"י וסתות אלו: ליולא בהן. מפרש בגמרא [ע"ב]: גמ' בוסתות דיומי. כגון מט"ו לט"ו: הא קא שפעה ואזלא. והיכן הוא הוסת הואיל וכל ימיה רואה: בשופעת

אם הקפיד עליו אין אי לא לא: איזהו רוק תפל: תנא [א]כל שלא טעם כלום מבערב סבר רב פפא קמיה דרבא למימר כמאן דאמר לא טעם מידי באורתא אמר ליה רבא מי קתני בערב [ב]מבערב קתני לאפוקי היכא דקדים ואכיל אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן [ג]איזהו רוק תפל כל שעבר עליו חצות לילה ובשינה למימרא דבשינה תליא מילתא [ד]והתנן ישן כל היום אין זה רוק תפל ניעור כל הלילה הרי זה רוק תפל התם במתנמנם [ה]היכי דמי מתנמנם אמר רב אשי נים ולא נים תיר ולא תיר דקרו ליה ועני ולא ידע לאהדורי סברא וכי מדכרו ליה מדכר תנא [ו]השכים ושנה פרקו אין זה רוק תפל ועד כמה אמר רב יהודה בר שילא אמר רב אשי אמר רבי אלעזר [ז]כל שיצא רוב דבורו של שלש שעות: מי גריסין לעיסת גריסין של פול וכו': לימא מסייע ליה לריש לקיש דאמר ר"ל רוק תפל צריך שיהא עם כל אחד ואחד דלמא [ח]הבלא דפומא מעלי מתניתין דלא כרבי יהודה דתניא ר' יהודה אומר מי גריסין רותח ועובר שיתן לתוכו מלח [ט]מאי משמע דהאי עובר לישנא דאקדומי הוא אמר ר"נ בר יצחק דאמר קרא [1]וירץ אחימעץ דרך הככר ויעבור את הכושי אביי אמר מהכא [2]והוא עבר לפניהם ואיבעית אימא מהכא [3]ויעבור מלכם לפניהם וה' בראשם: מי רגלים שהחמיצו: תנא [י]כמה חימוצן שלשה ימים א"ר יוחנן כל שיעורי חכמים בכתמים צריך שיעור לשיעורן דילד או דזקן דאיש או דאשה מכוסים או מגולים בימות החמה או בימות הגשמים: [יא]וצריך לכסכס שלש פעמים: [יב]בעי רבי ירמיה אמטויי ואתויי חד או דלמא אמטויי ואתויי תרתי מאי [יג]תיקו: העבירן שלא כסדרן: ת"ר הקדים שניים לראשונים תני חדא שניים עלו לו ראשונים לא עלו לו ותניא אידך ראשונים עלו לו שניים לא עלו לו אמר אביי 'אידי ואידי שניים עלו לו ולא ראשונים ומאי ראשונים ראשונים לכסדרן ושניים להעברתן: מתני' [יד]כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה [טו]ואלו הן הוסתות מפהקת ומעטשת וחוששת בפי כריסה ובשפולי מעיה ושופעת וכמין צמרמורות אוחזין אותה וכן כיוצא בהן [טז]וכל שקבעה לה שלשה פעמים הרי זה וסת: גמ' תנינא חדא זימנא [יז]כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה התם בוסתות דיומי הכא בוסתות דגופא כדקתני אלו הן וסתות היתה מפהקת מעטשת וחוששת בפי כריסה ובשפולי מעיה ושופעת שופעת הא שפעה ואזלא אמר עולא בריה דרב עלאי בשופעת

דה"פ לריש לקיש שכל הבלוע שאינו יכול לצאת אפילו על ידי הדחק בצפון טהורה [א]ואם לאו דיכול לצאת ע"י הדחק טמאה אפילו בטומאה דאורייתא ואם כן בדם תבוסה דרבנן אפילו יוצא על ידי הדחק טהור והשתא מפרש בסיפא ויהיב טעמא לריש [ב] בטומאה דאורייתא דכי אינו יכול לצאת בטהורה אבל יכול לצאת על ידי הדחק טמאה ולר' יוחנן דמפרש כדמשני רב פפא פירוש דריש אם מתכבסת ויוצא ממנו בתכבוסת סתם טמא אבן דרך להקפיד עליו הואיל ויוצא בקל ואם לאו טהורה ואפילו יוצא ע"י צפון דאין דרך להקפיד עליו כיון שאינו יוצא בתכבוסת סתם ומייתי כל הבלוע ליתן טעם לריש דכיון [ג] דאינו יכול לצאת כלל אפילו הקפיד בפירוש אין קפידתו קפידא דבטלה דעתו אצל כל אדם שאין דרכן להקפיד בריש גמי יכול לצאת על ידי הדחק ועל ידי כבוס סתם אינו יכול לצאת טהור הואיל ואין דרך להקפיד בסתם והיינו כדמשני רב פפא כל היכא דאינו יכול לצאת כו' והשתא רב פפא אינו סותר מה שאמר למעלה אלא בא לתרץ דה"פ הא יכול לצאת על ידי הדחק והקפיד עליו להוציאו טמא וכי קאמר לעיל טהור בשלא הקפיד עליו להוציאו ולא היה צריך רב פפא לומר אלא הסם בדקפיד אלא בא להשמיענו פלוגתא דרבי יוחנן ור"ל דפליגי בדלא קפיד ויכול לצאת על ידי הדחק דר"ל מטמא ור"י מטהר: **נים ולא נים תיר ולא תיר.** פי' נים ולא נים בתחלת שינה תיר ולא תיר בסוף שינה כשהוא ניעור משנתו ובערבי פסחים (פסחים קכ:) נמי גבי נתנמנמו יאכלו ונקיט כי האי לישנא נים ולא נים תיר ולא תיר איכא לפרושי בכי האי גוונא נים ולא נים שעתה בחצות הלילה מתחיל להתנמנם תיר ולא תיר שישן בחצי הראשון ועתה כשמגיע בחצות הלילה היה מתחיל לעור והוא תיר ולא תיר): **תנא** כמה חימוצן שלשה ימים. קשה דבפרק רבי עקיבא (שבת דף 5.) קאמר גבי מי רגליס שהחמילו בני מ' יוס משמע ולא קודם לכן ואיכא ספרים דגרסי עד ארבעים יוס ולפי זה ניחא דאיכא למימר משלשה ועד ארבעים מעלו ואיכא ספרים דגרסי בן ארבעים וקאי אתיוק שהוא בן מ' יוס וקשה דהא לקמן איבעיא להו דילד או דזקן וי"ל דה"פ דילד דווקא או אפילו דזקן נמי ולא כפ"ה דפירש דזקן מעלו טפי וכן משמע מדקאמר דאיש או דאשה ואיכא למימר או דאשה דווקא דהא דילד או דזקן נקט לשון זכר וכן בשבת בן מ' לשון איש מיהו תימה אמאי לא מייתי הכא הך ברייתא דשבת דבן מ' יוס [יח] ועוד מילי טובא שמאריך באותה ברייתא יותר מהכא והכא מאריך בדין מי רגליס יותר מהתם ונראה לומר דברייתא דהתם קאי אמילתא דת"ק דאמר כדי לכבס בו בגד קטן והתם לא מעלו אלא בני מ' יוס והכא לגבי כתם איירי ומעלו בני שלשה ימים ולא שייכי כולהו מילי דהתם הכא ומשום הכי לא מייתי ההיא ברייתא הכא [יט] :

מפהקת. פי' בקונטרס אסטרילי"ר בלע"ז ואין נראה אלא כמו שפירש בשבת (דף קלו.) גבי פיהק ומת באליי"ר דאמר בברכות (דף כד:) גבי רבי שהיה מפהק ומניח ידו תחת סנטרו: **מעטשת.** איסטרנוי"ר וגוסה פירש רש"י בגמרא באליי"ר ואין נראה אלא פירוש רוטי"ר וכן [כ] גיהק בתפלה רוטי"ר ובערוך פירש קול היוצא מן הגרון מתוך מאכל כבד וזה רוטי"ר ואין נראה לפרש שנגלוטי"ר. וכולהו הני וסתות איירי שמפהקת או מעטשת שעה או שתיס בעת שרגילה לראות אבל משוס פיהוק או עיטוש חדא זימנא לא קבעה מדמפליג [כא] בין תחלת וסת לסוף וסת ובחד פיהוק וחד עיטוש לא שייך תחלה וסוף:

לימיס

מסורת הש"ס

א) גי' יעב"ץ והמגיה, ב) פסחים קכ: תענית יב. מגילה יח: יבמות נד., ג) סוכה לט. פסחים ז: קיט: מגילה כא: (מנחות לה:), ד) [מנחות עו. ב"ק קיט:], ה) לעיל ב., ו) [והוא אדם שפושט אבריו כ"כ הרא"ש], ז) [וע"ע מוס' תענית יב: ד"ה כיון], ח) אבל בגמרות שלפנינו ליתא התם אלא הך מילתא דבן מ' יוס ע"ש. רש"א, ט) [וע' מנחות מג. ובתוס' שם ד"ה בן מרגניתין], י) [בכלות כד.], כ) [במתניתין לקמן ע"ב].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אמר אביי וכו' שייס שהעביר שניה שהיה: (ב) תוס' ד"ה (בדף סב ע"ב) הא יכול וכו' לריש מטומאה דאורייתא וכו': (ג) בא"ד דכיון דבאינו יכול לצאת וכו' נמי דיכול לצאת ע"י הדחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תוד"ה (בדף סב ע"ב) הא יכול וכו' ואם לאו דיכול לצאת אפי' ע"י הדחק טמאה דאורייתא וכו' כל"ל לענ"ד וע' מהרש"א והיא היא:

לעזי רש"י

אישטרילי"ר [אישטרנדיליי"ר]. לפשוט.

פריצונ"ש. צמרמורת.

מוסף רש"י

תיר. עד (תענית יב: מגילה יח:) כדמתרגמינן ויקן ויפגר (תענית שם). **לאהדורי סברא.** דבר הבא מבינת הלב (מגילה שם) אם צריך ממנו דבר שצריך הרהור אינו יודע לומר בעוד שמתנמנם (תענית שם) במילתא דצריכא סברא כגון שטולנין אותו היכן הנמת כלי זה, וכי מדברו ליה. אתחמו במקום פלוני, מידבר. ואומר הן או לאו (רשב"ם פסחים קכ:). **ויעבור את הכושי.** קדמו לרוץ לפניו (סוכה לט. וכעי"ז פסחים ז: ומגילה כא:). **ויעבור מלכם לפניהם.** יקדים ליך בראש (פסחים שם). **כל אשה שיש לה וסת.** קבוע ג' פעמים ונדקה בשעת וסתה ומצאתה טמאה, דיה שעתה וליכא למימר דמעיקרא הוה התם, דודאי אורח בזמנו בא (לעיל ב.).

תורה אור השלם

1. וַיְהִי מָה אָרוּץ וַיֹּאמֶר לוֹ רוּץ וַיָּרָץ אֲחִימַעַץ דֶּרֶךְ הַכִּכָּר וַיַּעֲבֹר אֶת הַכּוּשִׁי:
שמואל ב יח כג
2. וְהוּא עֹבֵר לִפְנֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה שֶׁבַע פְּעָמִים עַד גִּשְׁתּוֹ עַד אָחִיו:
בראשית לג ג
3. עָלָה הַפֹּרֵץ לִפְנֵיהֶם פָּרָצוּ וַיַּעֲבְרוּ שַׁעַר וַיֵּצְאוּ בוֹ וַיַּעֲבֹר מַלְכָּם לִפְנֵיהֶם וַיְיָ בְּרֹאשָׁם:
מיכה ב יג

תוס' הרא"ש

וכמה חימוצה ג' ימים. בשבת פרק ר' עקיבא מפרש בגמרא מ' יום ובמי רגלים דהכא איירי דקתני התם ר' יהודה אומר כדי להעביר את הכתם [וי"ל] דכאן פי' דפחות מג' ימים לא מהני והתם [אמר] דטפי ממ' יום לא מהני. וי"מ הא דקאמר התם בן מ' יום היינו של תינוק בן מ' יום והא דמיבעיא ליה הכא דילד או זקן י"ל דה"ק דילד או אפי' דזקן. וקצת תימה דלא מייתי בשמעתין ההיא דשבת: דילד או דזקן. כולה שמעתין מוכחא דמי רגלים דמתניתין מי רגלים ממש ולא עשב שכך שמו ומי רגלים דפיטום הקטרת ומי רגלים דהכא שוין כדמוכח בפ' דם חטאת דפריך והא בעינן לאעבורי סממנין על הכתם ותנן אין מכניסין מי רגלים למקדש ודלא כדברי המפרשים שהוא עשב ששמו מי רגלים ובשביל ששמו מכונר אין מכניסין אותו למקדש: **ותניא** אידך ראשונים עלו לו שניים לא עלו לו. ובקשה ליה מברייתא אברייתא וגם פי' דברייתא תנינא לא ידע: **מפהק.** פרש"י אשטורליה. אדם שפושט אבריו. ובפ' אם לא הביא גבי פיהק ומת פי' פלייר אדם הפותח פיו. וכן נראה מהא דאמרינן בברכות גבי ר' כשהיה מפהק היה מניח ידו על סנטרו. ובערוך פי' קול היוצא מן הגרון מתוך שאכל מאכל כבד. ונראה דלא איירי בקביעות ווסת דגיהוק ופיהוק דחדא זימנא אלא כמה פעמים היא עושה כן בשעת ווסתה דבחד פיהוק ובחד עיטוש לא שייך תחלה וסוף וכל אלו וסתות דגופה אין להם זמן קבוע:

עין משפט נר מצוה

לו א ב ג ד ה ו ז מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל' לא:
לז ח ט י מיי' שם הלכה לז ולהומרא:
לח כ מיי' שם הל"ל וס"ל מהל' משכב ומושב הל"ז:
לט ל מ מיי' שם פ"ח הל"ב ופ"ג מהל' משכב ומושב הל"ו סמג לאוין קיא טוש"ע יו"ד סי' קפט סעי' יט:

לימים שנים. היינו כרבי דאמר ט) בתרי זימני הויא חזקה ושלא מנו חכמים ג' הואיל ואינו וסת גמור מודה רבי דבעי ג' זימני והכי קיים ליה: **אבלה** שום וראתה. הואיל ועל ידי מעשה הם אינו וסת גמור ולא הוה בכלל דמתני' וא"ת ואמאי לא קאמר נמי קפלה וראתה דהוו נמי על ידי מעשה ויש לומר דאינה קובעת וסת לקפילות לחודיהו כדאמר בפרק קמא (לעיל יא.) דכל שתקבענה מחמת אונס אפי' כמה פעמים לא קבעה אבל אכלה שום לא חשיב אונס כמו טורח של קפילה שאין הרגילה באה על ידי טורח אלא ממילא: **זו דברי רשב"ג אבל חכמים אומרים כו'.** לכאורה משמע זו ולא סבירא ליה מדלא קאמר אבל רבי אומר ואפילו אמ"ל הכי לא תקשי לקמן גבי דילוג דמוקמינן שמואל כרשב"ג דאליבא דמתניתין פליגי רב ושמואל ולמאי דאמר מעיקרא הש"ס דפליגי בפלוגתא דרבי ורשב"ג צריך לומר זו וסבירא ליה כדמשני בפרק שור שנגח (ב"ק דף מ.): **אסורה** לשמש כל שש שעות דברי רבי יהודה. לר' יהודה הוה שייך למתני כל היום כולו כדמוכח בסיפא שהוא אוסר כל היום אלא משום רבי יוסי תני לה בתרתי בבי: **והוששת** בששה שעות. היינו כל שעה ששית: **מן** המנחה ולמעלה. פירש"י סוף ששית שמאז נוטין צללי ערב ופי' רשב"ם דאף על גב דאמר בתמיד נשחט (פסחים נח.) דזמן המנחה לכל המוקדם הוי משעה שעות ומחצה ואילך היינו משום דלא קיים לן שפיר בשיעור שעות היום אבל מן הדין הוא מתחילת ז' ומיהו לגבי וסת נמי אסורה עד חצי שעה שביעית דהיינו מן המנחה ולמעלה: איתמר

בשופעת דם טמא מתוך דם טהור: וכמין צמרמורות וכו': וכן כיוצא בהן לאתויי מאי אמר רבה בר עולא [א]לאתויי אשה שראשה כבד עליה ואבריה כבדים עליה ורותתת וגוסה אמר רב הונא בר חייא אמר שמואל הרי אמרו לימים שנים לוסתות אחת למה שלא מנו חכמים שלשה למה שלא מנו חכמים לאתויי מאי אמר רב יוסף לאתויי ראשה כבד עליה ואבריה כבדין עליה ורותתת וגוסה א"ל אביי מאי קא משמע לן מתני' היא דהא פרשה רבה בר עולא אלא אמר אביי לאתויי [ב]אכלה שום וראתה ואכלה בצלים וראתה כססה פלפלים וראתה [ג]אמר רב יוסף לא שמיע לי הא שמעתא [ד]אמר ליה אביי את אמריתה ניהלן ואהא אמריתה ניהלן היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורין שלש פעמים ליום עשרים הותר יום חמשה עשר וקבעה לה יום עשרים שאין אשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים ואמרת לן עלה אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי ר"ג בר רבי שאמר משום רשב"ג אבל חכמים אומרים ראתה אינה צריכה לא לשנות ולא לשלש ואמרינן לך לשנות אמרת לן לשלש מיבעיא ואמרת לן לשנות בוסתות לשלש בימים ונימא זו דברי רשב"ג הא קמ"ל שמואל דר"ג ברבי כרשב"ג סבירא ליה: **מתני'** [ה]היתה למודה להיות רואה בתחלת הוסתות כל הטהרות שעשתה בתוך הוסתות טמאות בסוף הוסתות כל הטהרות שעשתה בתוך הוסתות טהורות רבי יוסי אומר אף ימים ושעות וסתות היתה למודה להיות רואה עם הנץ החמה אינה אסורה אלא עם הנץ החמה רבי יהודה אומר כל היום שלה: **גמ'** תנא כיצד א"ר יוסי ימים ושעות וסתות היתה למודה להיות רואה מיום עשרים ליום עשרים ומשש שעות לשש שעות הגיע יום עשרים ולא ראתה אסורה לשמש כל שש שעות ראשונות דברי רבי יהודה ורבי יוסי מתיר עד שש שעות וחוששת בשש שעות עברו שש שעות ולא ראתה [ו]אסורה לשמש כל היום כולו דברי ר' יהודה ורבי יוסי מתיר מן המנחה ולמעלה: היתה למודה: והתניא רבי יהודה אומר כל הלילה שלה לא קשיא הא דרגילה לראות בתחלת יממא והא דרגילה לראות בסוף ליליא תני חדא רבי יהודה אוסרה לפני וסתה ומתירה לאחר וסתה ותניא אידך אוסרה לאחר וסתה ומתירה לפני וסתה ולא קשיא הא דרגילה למחזי בסוף ליליא הא דרגילה למחזי בתחלת יממא אמר רבא הלכה כרבי יהודה ומי אמר רבא הכי [ז]והתניא [1]והזרתם את בני ישראל מטומאתם מכאן א"ר [ח]ירמיה אזהרה לבני ישראל [ט]שיפרשו מנשותיהן [י]סמוך לוסתן וכמה אמר [כ]רבא עונה מאי לאו עונה אחריתי לא [ל]אותה עונה ותרתי למה לי צריכא דאי אשמועינן הא הוה אמינא ה"מ לטהרות אבל לבעלה לא קמ"ל ואי מההיא הוה אמינא סמוך לוסתה עונה אחריתי קמ"ל אותה עונה: **מתני'** [מ]היתה למודה להיות רואה יום ט"ו ושינתה להיות רואה ליום כ' זה וזה אסורין שינתה פעמים ליום כ' זה וזה אסורין שינתה [נ]ג' פעמים ליום כ' הותר ט"ו וקבעה לה יום כ' [ס]שאין אשה קובעת לה וסת עד שתקבענה ג' פעמים ואינה מטהרת מן הוסת עד שתעקר ממנה ג' פעמים: גמ'

בשופעת דם טמא מתוך דם טהור. רגילה לראות דם טהור תחלה ואח"כ דם טמא הוי וסת וכל שעה שתראה דם טמא אחר דם טהור אמרינן דדיה שעתה: **גופא.** בלאוי"ר: **הרי אמרו.** לקמן בשמעתין אינה צריכה לא לשנות ולא לשלש ומפרש לה לשנות בוסתות כו': **לימים שנים.** וסתות דיומי משקבענתן שתי פעמים הוי וסת: **לוסתות.** דגופה כגון הני דמתניתין משקבענתן פעם אחת הוי וסת: **למה שלא מנו חכמים.** וסת שלש. וקמיבעיא ליה לשמואל למה שלא מנו חכמים מאי היא והכי קאמר שמואל אי שמעתי כן למה שלא מנו חכמים שלש אבל איני יודע מהו: **מתניתין היא.** דקתני וכן כיוצא בהן ופירשה רבה בר עולא לאתויי הני: **הא שמעתתא.** דשמואל דאמר לימים שנים לוסתות אחד: **זה וזה.** כשיגיע עוד חמשה עשר אסורה לשמש שמא תחזור לוסתה וכשיגיע יום עשרים נמי תאסר שמא מעכשיו תקבע וסת ליום עשרים: **שאמר משום רבן שמעון בן גמליאל.** דלא הוי חזקה בליר מתלת זימני כדשמעינן ליה לרבן שמעון בן גמליאל בכל דוכתי לשלישי תנשא לרביעי לא תנשא (יבמות דף סד.): **וימא זו דברי רשב"ג.** דהא קיימא לן בכל דוכתי דבעי שלשה זימני לחזקה: **מתני' בתוך וסתות.** בוסתות דגופה קאמר: **אף ימים ושעות.** בגמ' מפרש: **אינה אסורה אלא עם הנץ החמה.** וכל הלילה משמשת ואם עבר הנץ החמה ולא רחצה משמשת כל היום ורבי יוסי קתני לה דדייק שעת הוסתות ותו לא: **רבי יהודה אומר כל היום שלה.** מותרת לשמש משעבר הנץ החמה ולא רחצה אבל כל הלילה שלפני הנץ החמה של וסתה אסורה לשמש. ומפרש בגמרא דהאי למודה עם הנץ החמה דקתני דרגילה למחזי בסוף ליליא מקמי דלימטי תחלת יממא ואנן אסרינן לה כל עונת וסתה נמצאת אסורה כל הלילה שהיא עונת וסתה ורבי יהודה מחמיר: **גמ' אסורה לשמש כל היום כולו דברי רבי יהודה.** ורבי יהודה לטעמיה דאמר כל עונת וסתה אסורה ועונה הוי אי יוסי אי לילה [לקמן סה:] ומי שוסתה בלילה ואפילו בסופה אסורה כל הלילה ואם וסתה ביום ואפי' בסופו כל היום אסורה: **עד שש שעות.** דשעות דייקינן הואיל ווסתה בשעה ששית אינה אסורה לא לפניה ולא לאחריה: **והוששת לשש שעות.** שעה ששית היא אסורה שהוא וסתה: **מן המנחה.** היינו משש שעות ולמעלה מכי ינטו צללי ערב ובשבע כבר נטו הצללים שהחמה במערב: עם הנץ דמתניתין בסוף לילה לפיכך כל היום שלה(א) והלילה אסורה. עם הנץ דברייתא בתחלת יממא ולפיכך לילה מותרת ויום אסורה: **והזרתם את בני ישראל.** וסמיך ליה והדוה בנדתה: **עונה אחריתי.** דאם וסתה ביום אסורה כל היום וכל הלילה שלפניו ורבי יהודה לא אסר אלא עונת וסתה: **ופרכי למה ליה.** לרבא לאשמועינן: **מתני' ואינה מטהרת מן הוסת.** דאסורה כל ימי וסתה שמא תראה: **גמ'** קבעה

עין משפט נר מצוה

מ א מיי' פ"א מהל' איסורי ביאה הל"ב וע"ש ומיי' פ"ג מהל' משכב ומושב הל"ו סמג לאוין קיא טוש"ע יו"ד סי' קפט סעי' יט:

מא ב טוש"ע שם סעי' כג בהגה"ה:

מב ג מיי' פ"ג מהל' משכב ומושב הל"ו סמג שם טוש"ע שם סעיף כד:

מג ד ה מיי' פ"ח מהל' איסורי ביאה הל' ג וע"ש סמג שם טוש"ע שם סי' קפד סעיף ב:

מד ו [מיי' שם ופ"ד מהל' איסורי ביאה הי"ב טוש"ע שם]:

מה ז מיי' שם הל"ד סמג שם טוש"ע שם סימן קפט סעיף יד:

מו ח מיי' שם טוש"ע שם סעי' ב:

הגהות הב"ח

(**א**) רש"י ד"ה עם הנץ וכו' כל היום שלה מותרת והלילה אסורה:

תוס' הרא"ש

לימים שנים. כר' דאמר בתרי זימני הויא חזקה אבל רוסתות דגופה קים ליה לשמואל דלר' סגיא ליה בחדא זימנא. ולמה שלא מנו חכמים כגון ע"י מעשה באים מודה ר' דאינן ראויין לקבוע בפחות מג': **לאתויי** אכלה שום ובצל וכססה פלפלין. ולא הוו ככל הנהו דפי' רבה בר עולא דהנהו אתו ממילא והנך ע"י מעשה לכך צריך ג' זימני ולא בעי למימר לאתויי קפצה וראתה דהא תניא בפ"ק כל שתקבענה מחמת אונס לא הוי וסת אבל אכלה שום ובצל לא חשיב אונס דאין הראיה באה ע"י טורח אלא ממילא: **אמר** שמואל זו דברי רשב"ג. אם נפרש זו ולא ס"ל אלא סבר כר' דאמר בתרי זימני הוי חזקה כדמשמע בכל דוכתא זו ולא ס"ל לא תיקשי לך הא דפליגי רב ושמואל בסמוך ואמר שמואל עד שתשלש בדילוג דהתם אליבא דרשב"ג פליגי אבל מ"מ שמואל כר' ס"ל אבל מעיקרא דבעי למימר תלמודא דפליגי בפלוגתא דר' ורשב"ג ע"כ זו וס"ל קאמר וה"נ אשכחן בריש שור שנגח ד' וה': **מן** המנחה ולמעלה. פרש"י מתחלת ז' נוטין צללי ערב ואינה אסורה אלא עד סוף שעה ששית. אע"ג דלכל המוקד' בחצי שביעית הוי זמן התמיד היינו לפי שאין אנו בקיאין בשעות היום כדאמרינן בפ' אמר להם הממונה אבל מן הדין הוי מתחלת שעה שביעית. א"נ חצי שביעית וחצי ששית חמה עומדת בראש כל אדם ולכך הוי בכלל חצות עד שש שעות ומחצה: **וכי** אמר רבא הכי והתניא והזרתם כו' כ"ש אי הוה סבר כר' יוסי דקשיא ליה טפי אלא לא נחת אלא לפרושי תרתי מילי דרבא דצריכי תרוייהו: **שינתה** ליום עשרים זה וזה אסורין וחוששת ליום ט"ו שאחר ראיית עשרים ואם [לא] תראה ביום ט"ו חוששת ליום עשרים שאחר ראיית יום כ' זה:

מסורת הש"ס

(**א**) [עירובין י. וש"נ], (**ב**) [שם וש"נ], (**ג**) יבמות סב: שבועות יח:, (**ד**) [כשבועי אימא ר' יאמיה], (**ה**) יבמות סב: שבועות יח:], (**ו**) ל"ל רבה, (**ז**) [לעיל לט.], (**ח**) יבמות סד: ולף סה., (**ט**) [עירובין לז.],

תורה אור השלם

1. וְהִזַּרְתֶּם אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִטֻּמְאָתָם וְלֹא יָמֻתוּ בְּטֻמְאָתָם בְּטַמְּאָם אֶת מִשְׁכָּנִי אֲשֶׁר בְּתוֹכָם:

ויקרא טו לא

לעזי רש"י

בלאיי"ר [בדייליי"ר]. לפחק.

מוסף רש"י

לא שמיע לי הא שמעתא. דרב יוסף תלמידו דרב יהודה שהוא תלמיד של רב ושמואל, והלה רב יוסף ונעקר תלמודו וכשהיה שומע מימרא דרב ושמואל ואינו מזכר לאותה שמועה מממיה ולא תלמידו של רב יהודה אני ולא אמר לי שמועה זו ותלמיד תלמידו מזכירו (לעיל לט. ע"פ נדרים מא. וכעי"ז ערובין מא. סז: עג. מכות ד.). **את אמריתה ניהלן.** קודם מוליך, ואהא אמריתה ניהלן. על משנה זו אמרת לנו משמיה (לעיל שם). **והדורתם.** והפרשתם, כמו ויזמזו (שבועות יח:). **אזהרה לבני ישראל כו'.** דסמיך ליה והדוה בנדתה בההוא ענינא (שם). **ענונה.** במסכת נדה מפורש אי יום או לילה, אם וסתה ביום יפרוש כל היום ואם וסתה בלילה יפרוש כל הלילה (שם). ושינתה. לה וסת, ליום עשרים. פעם אחת, זה וזה אסורין. אין ג"ל ט"ו שעבר שאסור, שהרי כל היום המתינה אמת מתאה, דקי"ל דחייב אדם לפרוש מאשתו סמוך לוסתה, ואין ג"ל יום כ' שראתה בו, שהרי נדה היא, אלא ה"ק כשיחזור ויגיע ט"ו אסורה לשמש שהרי יום וסתה הוא ושדיין לא דלגתו אלא פעם אחת ואין וסת נעקר בפחות מג' פעמים, וכשיגיע יום כ' לראייה של כ' אסורה לשמש, שמא תקבע וסת מכ' לכ', שהרי שינתה פעם אחת ביום כ', וכן פעמים ליום כ' זה וזה אסורין, יום ט"ו ויום כ' הבא, אבל ג' פעמים ליום כ' הותר יום ט"ו ואסר יום כ' (לעיל לט.). **שאין אשה קובעת לה וסת.** לסמוך עליה לחיות דייה שעתה, דתנן (לעיל ב.) כל אשה שיש לה וסת דייה שעתה ולא מטמאינן לה למפרע מעת לעת, ועוד דאם קובעת לה וסת וסגיע זמן וסתה ולא בדקה טמאה, דאורח בזמנו בא (יבמות סה.). **ואינה מטהרת מן הוסת.** לפילו נעקרה פעמים, שבדקה בג' וסתות ולא לאתה ושינתה לאיתה ליום אחר כ' פעמים, אפילו הכי מחזקינן וסתה לכשיגיע ואם לא בדקה טמאה, דאורח בזמנו בא (שם).

קבעה לה וסת לדילוג. ואסורה ליום י"ח לחדש רביעי וליום י"ט בחדש חמישי וכן לעולם: **עד שתשלש בדילוג.** ויום ט"ו אינו מן המנין שהוא תחלת לראייתה ואין שם דילוג: **היפה למודה.** וסת קבוע לט"ו ושינתה לי"ו זה וזה אסורין כלומר כשיגיע ט"ו וי"ו עוד תאסר חזרה ושינתה בשניה [לשבעה עשר] הותר ט"ז מכאן ואילך שלא קבעתו אלא פעם אחת הלכך בפעם אחת הוא נעקר: **הופרו רוזן.** ט"ו שהרי עקרתו שלשה פעמים וט"ו וי"ז בחדש זימנא מיעקר ואפילו י"ח הבא לא יאסר אלא י"ט כדקתני משמונה עשר ואילך שהרי שלשה בדילוג וקבעה לה וסת לדילוג: **תיובתא דרב.** דהא קתני שינתה לשבעה עשר נאסר ט"ו וי"ו[ג] ולא קתני מי"ז ואילך ואע"ג דדילגה ב' זימני אלמא לאיה קמייתא לאו ממנינא: **למודה שאני.** כיון דוסתה קבוע לט"ו שדינן לאיה של ט"ו עם לאיות שעברו עליה שהרי בזמנה לאתה והיכי הוה מלינן למיימנייה עם הני דדילוג וכי אמינא אלא היכא דלאיית ט"ו שהיתה תחלת לראייתה או שלא היה לה וסת קודם לכן או שהיה לה וסת ליום עשרים: **ודקארי לה מאי קארי לה.** הא ודאי היכי מצי לאקשויי מלמודה: קס"ל ס"ה לכשאינה למודה בעינן תלתא זימני דילוג והאי דנקט למודה לאו משום ד) עקירת וסת דילוג למידק דלמודה הוא דבעי שתשלש בדילוג אלא משום עקירת וסת לראשון דקתני חזרה ושינתה לי"ז הותר ט"ז ואסר ט"ו וי"ז ואע"ג דעקרתיה לט"ו תרי זימני דסד"א כיון דלמודה הואי בט"ו ועקרתיה ב' זימני תו לא הדרה ותסתרי לט"ו הבא: **קמ"ל.** דאין וסת קבוע נעקר בפחות משלש פעמים: **סיגף.** מיוס כ"ב ליוס כ"ד: **לא קבעה לה וסת.** שאין דילוג זה דומה לראשון דראשון יוס אחד וזה שני ימים כאחד. קתני מיהא קבעה לה וסת בג' לאיות וראשונה בכלל: **ושינתה ליום כ"ח.** דאיכא דילוג תלת זימני: **דיקא נמי מדשבקינן ליום עשרים.** דהוה ליה למיתני לאתה ביום עשרים בחדש זה ויום עשרים ואחד בחדש זה ויום עשרים ושניים בחדש זה וזה אסורין שינתה ליום שבעה עשר הותר ששה עשר ונאסר חמשה עשר ושבעה עשר שינתה ליום שמונה עשר הותרו כולן ואין אסור אלא משמונה עשר ואילך קשיא לרב אמר לך רב למודה שאני [ה] ודקארי לה מאי קארי לה למודה אצטריכא ליה מהו דתימא כיון דלמודה ועקרתיה בתרי זימני עקרה ליה קמ"ל מיתיבי ראתה יום עשרים ואחד בחדש זה יום עשרים ושנים בחדש זה יום עשרים ושלשה בחדש זה קבעה לה וסת [ו]סירגה ליום עשרים וארבעה לא קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט ליום עשרים ואחד ש"מ: שאין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו': א"ר פפא [ז]לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורין אי מהתם ה"א ה"מ היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא קמ"ל: ואינה מטהרת מן הוסת וכו': א"ר פפא [ח]לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא זימנא מיעקר מאי קמ"ל תנינא אין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים מהו דתימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא לתלתא קא משמע לן תניא כותיה דרב פפא [ט]היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא ראתה והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאסר

גמ' איתמר [י]ראתה יום חמשה עשר לחדש זה ויום ט"ז לחדש זה ויום שבעה עשר לחדש זה רב אמר קבעה לה וסת לדילוג ושמואל אמר [א]עד שתשלש בדילוג נימא רב ושמואל בפלוגתא דרבי ורשב"ג קמיפלגי דתניא [ב]ניסת לראשון ומת לשני ומת לשלישי לא תנשא דברי רבי רשב"ג אומר לג' תנשא לד' לא תנשא לא דב"ע כרשב"ג והכא בהא קמיפלגי רב סבר חמשה עשר ממנינא ושמואל סבר כיון דלאו בדילוג חזיתיה לאו ממנינא הוא איתיביה [ג]היתה למודה להיות רואה יום ט"ו ושינתה ליום ששה עשר זה וזה אסורין שינתה ליום שבעה עשר הותר ששה עשר ונאסר חמשה עשר ושבעה עשר שינתה ליום שמונה עשר הותרו כולן ואין אסור אלא משמונה עשר ואילך קשיא לרב אמר לך רב למודה שאני [ד]ודקארי לה מאי קארי לה למודה אצטריכא ליה מהו דתימא כיון דלמודה ועקרתיה בתרי זימני עקרה ליה קמ"ל מיתיבי ראתה יום עשרים ואחד בחדש זה יום עשרים ושנים בחדש זה יום עשרים ושלשה בחדש זה קבעה לה וסת [ה]סירגה ליום עשרים וארבעה לא קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט ליום עשרים ואחד ש"מ: שאין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו': א"ר פפא [ו]לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורין אי מהתם ה"א ה"מ היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא קמ"ל: ואינה מטהרת מן הוסת וכו': א"ר פפא [ז]לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא זימנא מיעקר מאי קמ"ל תנינא אין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים מהו דתימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא לתלתא קא משמע לן תניא כותיה דרב פפא [ח]היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא ראתה והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאסר

איתמר ראתה ט"ו בחדש זה וט"ז בחדש זה. פי' דווקא בכי האי גוונא אבל לאתה בג' חדשים או בב' לחדש אז באחד לכ"ע אין לריך יותר כדאמר לעיל בסוף בנות כותים (דף לט:) דחזאי ריש ירחא וריש ירחא כו' ואפילו שאחד מלא ואחד חסר ואין הימים שבין לאייה לראייה שוין מ"מ קביעות החדש גורם והיכא דבראשונה אין לה שיעור בחדש שתהא השניה נראית דילוג מן הראשונה דכ"ע דאין הראשונה מן המנין ובעינן שתשלש בדילוג כגון לאתה עכשיו ושניה בעשרים לה ושלישית בכ"א לשניה ומשום הכי נקט ט"ו בחדש זה ולפירוש זה קשה דבפרק שור שנגח ד' וה' (ב"ק לח:) מדמה נגח יום חמשה עשר בחדש זה ושמשה עשר בחדש זה ושבעה עשר בחדש זה לפלוגתא דהכא ואם כן היכי קאמר התם לעיל גבי לאה שור ונגח שור ולא נגח דהויא לאשונה מן המנין הא בכי האי גוונא אפי' רב מודה דלא הוי לאשונה מן המנין שהרי לא היתה לשוס זמן לא לחדש ולא לשבת ויש לחלק בין סירוגין דימים לסירוגין דשוורים ור"ח פי' קבעה לה וסת לדילוג כשעשתה שלש פעמים כסדר הזה כגון שראתה ט"ו בניסן וי"ו באייר וי"ז בסיון וכן לאתה ט"ו בתמוז וי"ו באב וי"ז באלול ועוד לאתה ט"ו בתשרי וי"ו במרחשון וי"ז בכסליו חוששת מכאן ואילך ט"ו לחדש זה וי"ו לשני וי"ז לשלישי ושמואל אריכה שתשלש בדילוג שתראה בחדש רביעי יום י"ח וגב' חדשים שאחריהם יום י"ו וי"ז וי"ח וכן בשלישי עוד שאחרי כן דראייה של ט"ו יום בחדש הראשון לא היה ממנינא ותימה למה פי' כן דא"כ כששאל הש"ס לימא בדרבי ורשב"ג קמיפלגי לא פליגי בראייה לאשונה לחוד אלא בשלש לאיות של דילוג לאשון ובמסקנא יהיה הפירוש בע"א ואמאי לא סגי בג' חדשים כדפי' בקונטרס: **ואינה** אסורה **אלא מי"ח ואילך.** וא"ת ויאסר נמי יום י"ח כי שינתה לי"ז שהרי דילגה ויהיה בכלל וסת דילוג כמו ט"ו וי"ו[ו] דחייסינן בחדא זימנא ואומר הר"י דאין לחוש בדילוג משום חדא זימנא: **מיחש** בחדא זימנא חיישינן. פירש"י דחייסינן לתשמיש וכן צריך לפרש מדלא פרי' הש"ס בהדיא לטהרות ואין להזכיר בשוס קביעות וסת ג' פעמים לגבי תשמיש דהא בחדא זימנא חיישינן אלא לגבי שאם נקבעו שלש פעמים חוששין לו עד שיעקר שלש פעמים:

הדרן עלך האשה

מסורת הש"ס

ה) [נ"ק לז:], ו) [יבמות סד: מוספתא שבת פט"ז ה"כ], ז) בס"ל: ט"ו, ח) נ"ל קביעות, ט) ר"מ עפ"ר ועיין רש"ל שם אפלגין, י) [נס"ל: כמו ט"ו וי"ז],

גליון הש"ס

גמ' ודקארי לה מאי קארי לה. ע' נ"ב נ ע"ב תד"ה ודקאמי:

מוסף רש"י

ראתה יום חמשה עשר כו'. ומתמילה היתה לימודה לימים אמרים (ב"ק לז:). **קבעה לה וסת לדילוג.** וכי מזיא הך לאייה שלישית ב"ז בחדש אלישי, דיה שעתה ואינה מטמאה טהרות מעת לעת, כדתנן כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה (שם). **עד שתשלש בדילוג.** אין לה וסת קבוע עד שתראה לאייה רביעית בי"ח, דראייה קמייתא לאו ממנינא, דלאו בדילוג מזיא (שם).

תוס' הרא"ש

רב אמר קבעה לה וסת לדילוג. ודוקא שראייה ראשונה היתה בט"ו לחדש והשניה בט"ז בחדש והשלישי בי"ז בחדש דבכה"ג דוקא ס"ל לרב דראשונה ממנין הדילוג כיון דזמן ראיותיה למנין ימות החדש אבל אם ראייה ראשונה היה בר"ח ושניה בט"ו לראיה זו ושלישית בי"ו לאותה ראייה מודה רב דלא קבעה לה וסת דראייה ראשונה אינה מן המנין. וכן מוכח בפ' שור שנגח ד' וה' דמדמי נגח ט"ו בחדש זה וט"ז בחדש זה וי"ז בחדש זה לפלוגתא דהכא אע"ג דהתם קאמר ראה שור ונגח [שור ולא נגח] שור נגח שור ולא נגח שור נגח נעשה מועד לסירוגין. אע"ג דהתם ליכא לא חדש ולא שבת. י"ל דהתם תלוי בווסת בראיית השוורים. ור"ח פירש דפלוגתא דהכא מיירי כגון שראתה בדילוג ג' חדשים שניים ושלישיים כענין דילוג שראתה בג' חדשים ראשונים וקבעה לה ווסת אליבא דרב מחדש תשיעי ואילך יום ט"ו לחדש עשירי ויום ט"ז לחדש י"א ויום י"ז לחדש י"ב וכן לעולם בכל ג' וג' חדשים. ולשמואל צריכה שתשלש בדילוג שתראה בחדש רביעי יום י"ח כי חדש הראשון אינו מן המנין ח) והג' חדשים שאחרי כן יום ט"ז ויום י"ז ויום י"ח וכן עוד בשלשה שאחרי כן. ותימה לפירושו דלמה לא סגי בג' חדשים לבד כדפרישית: **זה** וזה אסורין דבחדא זימנא חייש לה. ותימה כי שינתה ליום י"ז למה לא תהא אסורה יום י"ח בחדש שאחריו דהא דילגה חדא זימנא וי"ל דלא חיישינן גבי דילוג בחדא זימנא: **תיובתא** דרב. נ"ל דהוה מצי לשנויי דהכא לא איירי בקביעות ימי החדש אלא מט"ו לט"ו אלא דבלאו הכי משני ליה שפיר למודה שאני: **מהו** דתימא כיון דלמודה היא ועקרתיה תרי זימני כו'. לישנא דכיון קשה לי דה"ל למימר אע"ג דלמודה היא. וג"ל לפרש מהו דתימא כיון דלמודה היא לראות מט"ו לחדש לט"ו לחדש ועקרתיה בתרי

תוס' הרא"ש (המשך)

זימני לראות בדילוג עקרה ליה דנהי דלא הויא ט"ו בכלל לקבוע ווסת לדילוג להוי בכלל לעקור ווסת הראשון שהיה בלא דילוג: **תיובתא** דשמואל. אומר ר"מ דהוה מצי למימר הא מני רבי היא אלא דבלאו הכי משני ליה שפיר בחדא זימנא חיישא אפילו לבעלה ואין נראה לומר דלטהרות דוקא קאמר מדלא פי' התלמוד: ה"ג רש"י הגיע יום עשרים ולא ראתה יום שלשים ולא ראתה הותר יום שלשים ונאסר יום עשרים ואע"ג דלא ראתה ג' פעמים ביום כ' לא נעקר יום כ' כיון דלא ראתה יום ל' כמו שהתחילה כבר שני פעמים דאם אשה מדלגת ווסת אחד או שנים או אפי' ג' ואינה רואה בנתים לזמן אחר וחזרות לראות בזמן ווסתה לא נעקר הווסת בכך:

סליק פרק האשה

ח) נלאה דל"ל דק המנין מתמיל מג' חדשים שאחרי כן שראתה בהם יום ט"ו וכו'.

מו א מיי' פ"ח מהל' איסורי ביאה הל"ו ועיין במ"מ סמג לאוין קיא טוש"ע יו"ד סי' קפט סעיף ה וסעי' ז:
מז ב מיי' פכ"ח שם הל' לא סמג לאוין קכו טוש"ע אה"ע סי' ט סעיף א:
מח ג מיי' שם פ"ח הל' ז סמג שם:
ד [טוש"ע יו"ד סי' קפט סעיף י]:
מט ה ו מיי' שם הל"ז והל"ח טוש"ע יו"ד סי' קפט סעי' ב:
נ ז טוש"ע שם סעיף יד: